

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

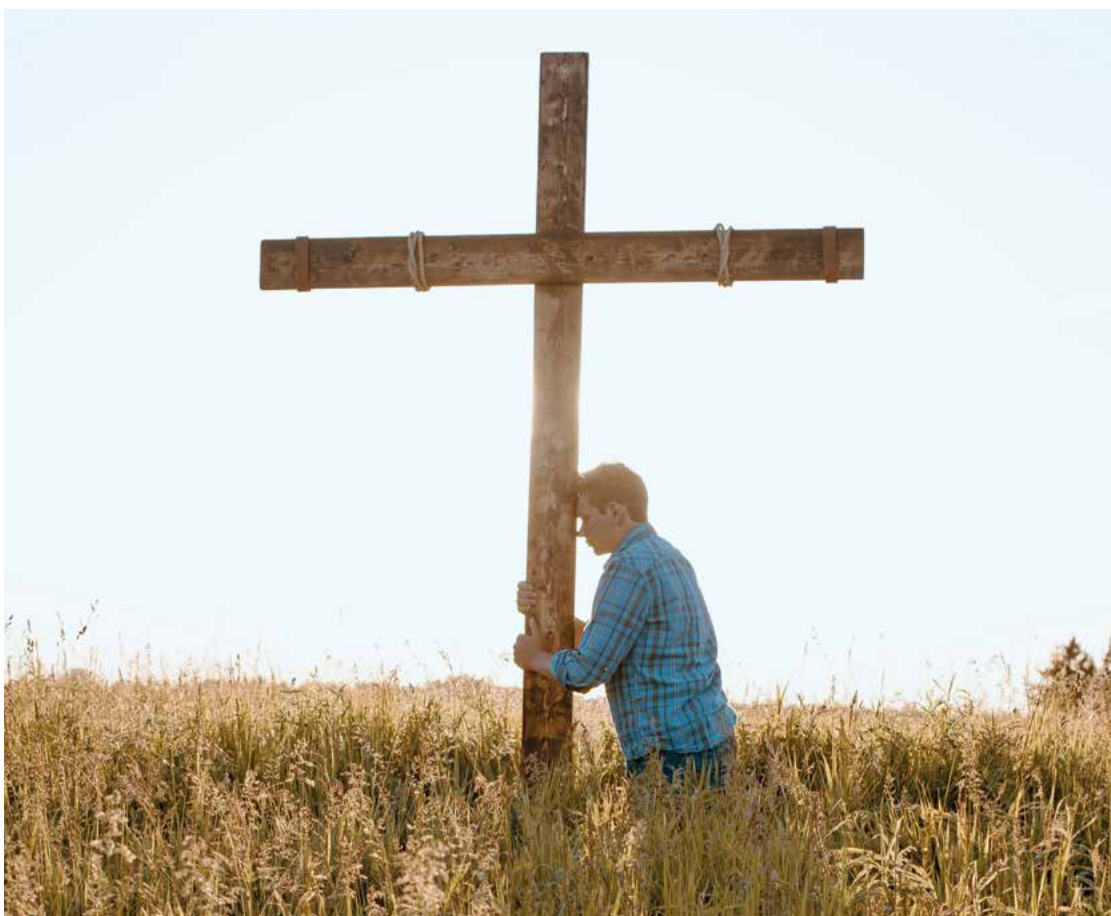
L'alegria de la Pasqua

Seria exagerat dir que en el món actual ens falta alegria? Vivim molt centrats en les nostres preocupacions i en les que afecten el món també. Fins i tot m'atreviria a dir que ni tan sols hi ha humoristes que ens sàpiguen transmetre una visió sana i còmica de la vida, que ens encomanin el bon humor. I de tot això, d'aquesta manca d'alegria no n'estem lliures els cristians. I això que tenim el motiu més gran d'alegria, la presència del Senyor Ressuscitat, vivent i victoriós a les nostres vides i al món.

Ens diu sant Joan en el seu evangeli, en la narració de la primera aparició de Jesús als seus deixebles que: «Al capvespre d'aquell mateix dia, que era diumenge, els deixebles, per por dels jueus, tenien tancades les portes del lloc on es trobaven. Jesús va arribar, es posà al mig i els digué: Pau a vosaltres! Dit això, els va mostrar les mans i el costat. I els deixebles s'alegraren de veure el Senyor» (Jn 20,19-20).

I diu també sant Lluç en el seu evangeli que, el mateix diumenge de la Resurrecció, Jesús es va aparèixer a uns deixebles que tornaven, desanimats, al seu poble d'Emmaús. I es va posar a fer el camí amb ells; i els anava parlant i explicant el que es referia a ell en les Escriptures. Després quan va desaparèixer dels seus ulls ells es digueren l'un a l'altre: «¿No és veritat que el nostre cor s'abrusava dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escriptures?» (Lc 24, 13-32).

Aquesta és la reacció que produeix la presència de Jesús Ressuscitat en els seus deixebles, i és el que hauria de produir en nosaltres també si el sabéssim reconèixer: alegria i entusiasme. I significativament en els dos casos aquesta experièn-

cia es produeix en el si de la comunitat, compartint la seva joia amb els altres deixebles.

En un món impregnat de desesperança, submergit en la desorientació, ens hem de preguntar si els cristians som testimonis veritables de la Resurrecció del Senyor, és a dir, de la seva presència a les nostres vides. I també potser ens hauríem de preguntar fins a quin punt ens condiciona la foscor del món que ens envolta. Per exemple, en la nostra manera de pensar, en els nostres criteris, en les nostres reaccions davant els problemes i dificultats. Els nostres pensaments i sentiments són realment els de l'evangeli? Ens hauríem de preguntar també quina és la font de l'alegria que ens alimenta. Perquè sabem per experièn-

cia que les compensacions i les alegries que el món ens pot donar, tot i no ser dolentes moltes d'elles, són però fugisseres, i no són l'alegria veritable que només ens pot donar la presència del Senyor Ressuscitat, la seva amistat. I aquest és precisament el testimoni que el món necessita.

Els deixebles d'Emmaús tornaren corrents a Jerusalem perquè el seu cor s'abrusava, i anaren a trobar-se amb els altres deixebles. No serà pot ser aquest foc, aquesta alegria dels apòstols el testimoniatge que el món necessita de nosaltres en aquests moments? Els deixebles s'alegraren de veure al Senyor. Creure és veure, creure en Jesús present en mi i en els germans.

Escolta aquí
la carta
del Bisbe

ENTREVISTA

Aprofundir en la fe amb els joves

JORDI GOMÀ

La Companyia de Jesús a Catalunya ha creat la figura del coordinador del sector del Servei de la Fe, que té com a missió reforçar l'anunci i l'aprofundiment de la fe amb un focus especial en els joves, i afavorir una mirada més intersectorial i compartida entre les diverses iniciatives, comunitats i institucions dels Jesuïtes a Catalunya. Aquest càrrec l'ocupa, des de l'inici d'aquest curs, en Jordi Gomà, que és un bon coneixedor del món de l'esplai i de la pastoral de joves.

Per què neix aquesta nova coordinació?

La creació d'aquest càrrec respon a la voluntat d'articular i donar una mirada de conjunt a la gran vitalitat d'iniciatives pastorals que ja existeixen a la Companyia de Jesús a Catalunya. L'objectiu principal no és generar activitats aïllades, sinó actuar com un motor que ajudi a connectar millor les diverses comunitats i persones. Volem escoltar i animar les realitats ja existents, buscant donar resposta a les necessitats socials i espirituals d'avui de manera creativa, valenta i esperançada.

Quin paper tenen els joves en aquest nou projecte?

Els joves són una prioritat absoluta. Cerquem oferir-los espais d'autenticitat on puguin trobar sentit en un món complex. L'enfocament no es basa en trobar respostes tancades, sinó a facilitar processos, experiències, llenguatges i vincles que permetin reconèixer la presència de Déu en la vida quotidiana. Mitjançant l'hospitalitat, la pregària, el discerniment i la vida compartida es vol acompanyar el seu creixement espiritual des d'una acollida engrescadora.

Com imagines aquest treball conjunt amb tantes realitats diverses?

El treball conjunt s'imagina des de la col·laboració i la complementarietat. Els Jesuïtes a Catalunya compten amb una gran diversitat de presències i d'experiències que s'enriqueixen mútuament quan comparteixen mirada i camí. El repte actual és generar una xarxa de confiança que permeti definir prioritats comunes els propers anys.

Oscar Bardají i Martín

GLOSSA

MN. JOSEP RAMON PÉREZ
Canonge de la Catedral de Barcelona

Crist està a la cel·la i l'Església no mira cap a una altra banda

«Estava a la presó i va venir a veure'm» (Mt 25). No és una metàfora pietosa ni una invitació genèrica. És una paraula directa de Jesús, sense escapatòries. I quan l'Evangeli parla així, l'Església no pot respondre amb discursos: respon amb presència.

També a Catalunya hi ha homes i dones que viuen aquesta crida de manera concreta. Persones senzilles que travessen, setmana rere setmana, les portes de centres penitenciaris com Brians 1 i 2, Quatre Camins, Wad-Ras i el Centre Penitenciari de Joves, per acompanyar, escoltar i estar. A la parròquia de Santa Agnès de Barcelona, el grup «Sant Dimas» encarna aquesta missió amb un estil clar: no s'hi va «a fer coses», s'hi va a estar. A sostenir una presència fidel on la confiança costa i el temps pesa.

La pastoral penitenciària no treballa amb abstraccions. Treballa amb persones concretes: amb nom, amb història, amb ferides i també amb un desig —de vegades només intuït— de recomençar. Allà l'acompanyament no és un concepte bonic: és seure, escoltar sense jutjar, tornar encara que no hi hagi resultats visibles, sostenir la paraula donada. És oferir una mirada que no re-

dueix ningú al seu delictes i que recorda, amb fets, que la dignitat no es perd entre reïxes.

Convé dir-ho amb claredat: acompanyar no és justificar. L'Església no entra a la presó per negar la justícia ni per minimitzar el mal causat. Hi entra per sostenir una veritat més profunda: la persona no s'escapa en la seva culpa. La misericòrdia cristiana no esborra la responsabilitat, però es nega a tancar el futur.

El papa Francesc ho va expressar amb una pregunta que desarma qualsevol superioritat moral: «Per què ells i no jo?». I ens va recordar que a la presó l'esperança no és un ornament, sinó una necessitat vital. També avui l'Església està cridada a resistir la temptació de mirar la presó com un món a part.

La pastoral penitenciària és una d'aquelles presències silencioses que no generen titulars, però toquen el nervi de l'Evangeli. Una «estació» sense aplaudiments, sense encens, però imprescindible. Perquè si creiem que Crist hi és, l'Església no pot mirar des de lluny.

Crist està a la cel·la.

I l'Església, quan és fidel a l'Evangeli, està amb Ell.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La humildad del Resucitado

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

El Corazón de Jesús es el Corazón de Cristo resucitado y vivo. La humildad del Señor no termina en la Cruz. Él nos llama hoy y siempre: «Venid a mí todos los que estáis cansados y agobiados, y yo os aliviaré. Tomad mi yugo sobre vosotros y aprended de mí, que soy manso y humilde de corazón, y encontraréis descanso para vuestras almas» (Mt 11,29).

Su humildad se manifiesta en la resurrección a través de su cercanía y de su deseo de amistad con el hombre. Es una humildad divina que se abaja para hacerse accesible y sensible a la respuesta humana. El pasado mes de octubre, el Papa nos invitaba «a reflexionar —decía— sobre un aspecto sorprendente de la resurrección de Cristo: su humildad» (Audiencia general, 8.10.25).

Jesús está a nuestro lado humildemente; nos acompaña, anima y espera. «En la Pascua de Cristo, todo puede convertirse en gracia, incluso las cosas más ordinarias: comer, trabajar, esperar, cuidar de la casa, apoyar a un amigo». Respondiendo a la llamada del Corazón de Jesús, santa Teresa del Niño Jesús oraba diciendo: «Comprendo, Señor, estas palabras salidas de vuestro corazón manso y humilde; las quiero practicar con la ayuda de vuestra gracia».

Pedimos a Nuestra Madre María que interceda por nosotros y que el Señor nos conceda la gracia de reconocer su presencia humilde y discreta en todos los momentos de nuestra vida, especialmente en los más difíciles. Vivamos la alegría de experimentar a Cristo vivo.

Lectures de la missa diària i santoral

20. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.)
[Ac 6,8-15 / Sl 118 / Jn 6,22-29]. Sant Sulpici, mr.; santa Agnès de Montepulciano, vg. dominicana; santa Oda, vg.

21. □ Dimarts [Ac 7,51-8,1a / Sl 30 / Jn 6,30-35]. Sant Anselm (1033-1109), abat de Bec, bisbe de Canterbury i doctor de l'Església, nat a Aosta. Sant Silví, mr.; sant Conrad de Parzham, rel. caputxí.

22. □ Dimecres [Ac 8,1b-8 / Sl 65 / Jn 6,35-40]. Sant Caius o Gai (de Dalmàcia) i sant Soter, papes i mrs.; sant Agàpit I, papa; santa Senorina, vg.

23. ■ Dijous [Ap 12,10-12a / Sl 33 / 1Jn 5,1-5 / Jn 15,1-8]. Sant Jordi, soldat mr. (s. IV), nat a Lidda i mort a Capadòcia, patró de Catalunya (1456). Sant Gerard o Grau, bisbe; sant Adalbert (956-997), bisbe de Praga i mr.; beat Gil d'Assís, rel. franciscà; beata Elena d'Udine, rel. agustina; beata Teresa-Maria de la Creu, vg. carmelitana.

24. □ Divendres [Ac 9,1-20 / Sl 116 / Jn 6,52-59]. Sant Fidel de Sigmaringen, prev. caputxí i mr. a Suïssa (1622). Sant Pere Ermenegol, mr. mercedari (cap al 1304), de la Guàrdia dels Prats (Conca de Barberà). Conversió de sant Agustí; sant Gregori d'Elvira, bisbe; santa Maria-Eufràsia Pelletier, rel. fund. Congregació del Bon Pastor; sant Benet Meni, prev. fund. Gnes. Hospitalàries del Sagrat Cor (HSCJ); sants Cerasi i Febadi, bisbes.

25. ■ Dissabte [1Pe 5,5b-14 / Sl 88 / Mc 16,15-20]. Sant Marc, evangelista, cosí de Bernabé, deixeble de Pere i company de Pau. Sant Ania, bisbe; santa Calixta, mr.

26. □ † Diumenge vinent, IV de Pasqua (lit. hores: 4a setm.)
[Ac 2,14a.36-41 / Sl 22 / 1Pe 2,20b-25 / Jn 10,1-10]. Sant Isidor (†636), bisbe de Sevilla (successor del seu germà Leandre) i doctor de l'Església, venerat a Lleó. Mare de Déu del Bon Consell; sant Clet I o Anacleto, papa i màrtir; sant Marcel·lí, papa i mr.; sant Pascasi, bisbe; sant Rafael Arnaiz Baron, trapenc.

DIUMENGE III DE PASQUA

Lectura dels Fets dels Apòstols

(Ac 2,14.22b-33)

El dia de la Pentecosta, Pere es posà dret amb els onze, alçà la veu i digué a la gent: «Homes de Judea i tots els qui viviu a Jerusalem: Escolteu bé i sapiguen això que us dic: Jesús de Natzaret era un home que Déu acredità davant vostre obrant entre vosaltres, per mà d'ell, miracles, prodigis i senyals. Tots ho sabeu prou. Doncs bé: d'acord amb la decisió que Déu havia pres i coneixia per endavant, Jesús de Natzaret va ser traït, i vosaltres el vau matar fent-lo clavar a la creu per uns homes sense llei. Però Déu l'ha ressuscitat i l'ha alliberat dels llaços de la mort, que de cap manera no podia retenir-lo captiu.

Germans, us he de parlar clar. El patriarca David va morir i va ser enterrat en un sepulcre que avui encara podem veure. Però ell, que era profeta i coneixia el jurament de Déu de fer pujar al seu tron un dels seus descendents, havia contemplat en visió profètica la resurrecció de Crist, i en parlava quan deia que "Déu no l'havia abandonat enmig dels morts ni havia deixat que es corrompés el seu cos". Aquest Jesús, doncs, Déu l'ha ressuscitat. Tots nosaltres en som testimonis. I ara que la dreta de Déu l'ha glorificat, ha rebut del Pare l'Esperit Sant com estava promès, i l'ha donat amb profusió. Això és el que vosaltres veieu i sentiu».

Salmo responsorial (15)

R. *Ensenyeu-me, Senyor, el camí que duu a la vida.*

Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 1,17-21)

Estimats: Vosaltres invoqueu com a Pare aquell que judica cadascú segons les seves obres, sense fer distincions. Per tant, vetlleu sobre la vostra conducta durant l'estada en aquest món. Penseu que heu estat rescatats de la manera absurda de viure que havíeu heretat dels vostres pares, no pagant un preu que pot perdre valor, com serien la plata o l'or, sinó amb una sang preciosa, la de Crist, sacrificat com un anyell sense tara ni defecte. Abans de crear el món, Déu havia decidit el seu destí, i ara, a la fi del temps, l'ha manifestat per a vosaltres, els qui, per ell, heu cregut en Déu, que l'ha ressuscitat d'entre els morts i l'ha glorificat. Per això, teniu posada en Déu la fe i l'esperança.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Lluc (Lc 24,13-35)

Aquell mateix diumenge, dos dels deixebles de Jesús se n'anaven a un poble anomenat Emaús, a onze quilòmetres de Jerusalem, i conversaven entre ells comentant aquests incidents.

Mentre conversaven i discutien, Jesús mateix els aconsegui i es posà a caminar amb ells, però Déu impedia que els seus ulls el reconeguessin. Ell els preguntà: «¿De què discutiu entre vosaltres tot caminant?». Ells s'aturaren amb un posat trist, i un dels dos, que es deia Cleofàs, li respongué: «De tots els forasters que hi havia aquests dies a Jerusalem, ¿ets l'únic que no saps el que hi ha passat?». Els preguntà: «¿Què?». Li contestaren: «El cas de Jesús de Natzaret. S'havia revelat com un profeta poderós en obres i en paraules davant Déu i el poble. Els grans sacerdots i les autoritats del nostre poble l'entregaren perquè fos condemnat a mort i crucificat. Nosaltres esperàvem que ell seria el qui hauria alliberat Israel. Ara, de tot això ja fa tres dies. És cert que unes dones del nostre grup ens han esverat: han anat de bon matí al sepulcre, no hi han trobat el cos, i han vingut a dir-nos que fins i tot se'ls han aparegut uns àngels i els han assegurat que ell és viu. Alguns dels qui eren amb nosaltres han anat al sepulcre i ho han trobat tot exactament com les dones havien dit, però a ell, no l'han vist pas».

Ell els digué: «Sí que us costa d'entendre! Quins cors tan indecisos a creure tot allò que havien anunciat els profetes! ¿No havia de patir tot això el Messies abans d'entrar en la seva glòria?». Llavors, començant pels llibres de Moisès i seguint els de tots els profetes, els exposava tots els llocs de les Escripures que es referien a ell.

Mentrestant, s'acostaven al poblet on es dirigien i ell va fer com si seguís més enllà. Però ells el forçaren pregant-lo: «Queda't amb nosaltres que ja es fa tard i el dia ha començat a declinar». Jesús entrà per quedar-se amb ells. Quan s'hagué posat amb ells a taula, prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donava. En aquell moment se'ls obriren els ulls i el reconegueren, però ell desaparegué. I es deien l'un a l'altre: «¿No és veritat que els nostres cors s'abrusaven dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escripures?». Llavors mateix s'alçaren de taula i se'n tornaren a Jerusalem. Allà trobaren reunits els onze i tots els qui anaven amb ells, que deien: «Realment el Senyor ha ressuscitat i s'ha aparegut a Simó». Ells també contaven el que els havia passat pel camí, i com l'havien reconegut quan partia el pa.

Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles

(Hch 2,14.22b-33)

El día de Pentecostés Pedro, poniéndose en pie junto a los Once, levantó su voz y con toda solemnidad declaró: «Judíos y vecinos todos de Jerusalén, enteraos bien y escuchad atentamente mis palabras: A Jesús el Nazareno, varón acreditado por Dios ante vosotros con los milagros, prodigios y signos que Dios realizó por medio de él. Como vosotros mismos sabéis, a este, entregado conforme al plan que Dios tenía establecido y previsto, lo matasteis, clavándolo a una cruz por manos de hombres inicuos. Pero Dios lo resucitó, librándolo de los dolores de la muerte, por cuanto no era posible que esta lo retuviera bajo su dominio.

Hermanos, permitidme hablarlos con franqueza: El patriarca David murió y lo enterraron, y su sepulcro está entre nosotros hasta el día de hoy. Pero como era profeta y sabía que Dios "le había jurado con juramento sentar en su trono a un descendiente suyo", previéndolo, habló de la resurrección del Mesías cuando dijo que "no lo abandonará en el lugar de los muertos" y que "su carne no experimentará corrupción". A este Jesús lo resucitó Dios, de lo cual todos nosotros somos testigos. Exaltado, pues por la diestra de Dios y habiendo recibido del Padre la promesa del Espíritu Santo, lo ha derramado. Esto es lo que estáis viendo y oyendo».

Salmo responsorial (15)

R. *Señor, me enseñarás el sendero de la vida.*

Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 1,17-21)

Queridos hermanos: Puesto que podéis llamar Padre al que juzga imparcialmente según las obras de cada uno, comportaos con temor durante el tiempo de vuestra peregrinación, pues ya sabéis que fuisteis liberados de vuestra conducta inútil, heredada de vuestros padres, pero no con algo corruptible, con oro o plata, sino con una sangre preciosa, como la de un cordero sin defecto y sin mancha, Cristo, previsto ya antes de la creación del mundo y manifestado en los últimos tiempos por vosotros, que, por medio de él, creéis en Dios, que lo resucitó de entre los muertos y le dio gloria, de manera que vuestra fe y vuestra esperanza estén puestas en Dios.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 24,13-35)

Aquel mismo día (el primero de la semana), dos de los discípulos de Jesús iban caminando a una aldea llamada Emaús, distante de Jerusalén unos sesenta estadios; iban conversando entre ellos de todo lo que había sucedido.

Mientras conversaban y discutían, Jesús en persona se acercó y se puso a caminar con ellos. Pero sus ojos no eran capaces de reconocerlo. Él les dijo: «¿Qué conversación es esa que traéis mientras vais de camino?». Ellos se detuvieron con aire entristecido. Y uno de ellos, que se llamaba Cleofàs, le respondió: «¿Eres tú el único forastero en Jerusalén que no sabes lo que ha pasado allí estos días?». Él les dijo: «¿Qué?». Ellos le contestaron: «Lo de Jesús el Nazareno, que fue un profeta poderoso en obras y palabras, ante Dios y ante todo el pueblo; cómo lo entregaron los sumos sacerdotes y nuestros jefes para que lo condenaran a muerte, y lo crucificaron. Nosotros esperábamos que él iba a liberar a Israel, pero, con todo esto, ya estamos en el tercer día desde que esto sucedió. Es verdad que algunas mujeres de nuestro grupo nos han sobresaltado, pues habiendo ido muy de mañana al sepulcro, y no habiendo encontrado su cuerpo, vinieron diciendo que incluso habían visto una aparición de ángeles, que dicen que está vivo. Algunos de los nuestros fueron también al sepulcro y lo encontraron como habían dicho las mujeres; pero a él no lo vieron».

Entonces él les dijo: «¿Qué necios y torpes sois para creer lo que dijeron los profetas! ¿No era necesario que el Mesías padeciera esto y entrara así en su gloria?». Y, comenzando por Moisès y siguiendo por todos los profetas, les explicó lo que se refería a él en todas las Escrituras. Llegaron cerca de la aldea adonde iban y él simuló que iba a seguir caminando; pero ellos lo apremiaron, diciendo: «Quédate con nosotros, porque atardece y el día va de caída». Y entró para quedarse con ellos. Sentado a la mesa con ellos, tomó el pan, pronunció la bendición, lo partió y se lo iba dando. A ellos se les abrieron los ojos y lo reconocieron. Pero él desapareció de su vista. Y se dijeron el uno al otro: «¿No ardía nuestro corazón mientras nos hablaba por el camino y nos explicaba las Escrituras?». Y, levantándose en aquel momento, se volvieron a Jerusalén, donde encontraron reunidos a los Once con sus compañeros, que estaban diciendo: «Era verdad, ha resucitado el Señor y se ha aparecido a Simón». Y ellos contaron lo que les había pasado por el camino y cómo lo habían reconocido al partir el pan.

COMENTARI

El sentit de les Escripures

MN. JOAN RODRÍGUEZ I GÓMEZ
Canonge de la Catedral

El «Diumenge de la Paraula de Déu» fou instituït pel papa Francesc l'any 2019 per recordar la importància de les Sagrades Escripures. Des de llavors se celebra, cada any, a tota l'Església, el tercer diumenge del temps anomenat «de durant l'any», cap a final de gener. És un moment significatiu per a tota l'Església i per a cada fidel perquè ens apropem a la Paraula de Déu i la visquem en la vida quotidiana. Els «deixebles d'Emmaús» (Lc 24,13-35), sense saber-ho, ho van «inaugurar».

El deixebles d'Emmaús, més que una nova aparició del Ressuscitat van viure un reconeixement en un gest concret: «la fracció del pa» en el sentit més pròpiament cristià de «l'Eucaristia». És en l'Eucaristia on tenim el signe per excel·lència, on som conscients que el Senyor és vivent. La presència del Senyor no és qüestió de raonaments ni comparació de textos sinó de quelcom més vital. La paraula de Déu proclamada reclama la «Paraula de Déu Encarnada». Diu sant Lluc: «Llavors els obrí els ulls perquè compreguessin el sentit de les Escripures» (Lc 24,27).

La fe cristiana no és creure en Déu i mantenir el cor fred. La fe cristiana no és anar a Missa, dir les oracions, adorar el Santíssim en l'Eucaristia, fer pelegrinatges a aquest o aquell santuari... Tot això és bo. La fe cristiana és sobretot creure en Déu i tenir el cor calent, misericordiós, compassiu. La fe cristiana és compartir i, fins i tot, «fer l'ase» als ulls del món. La meva mare explicava una història i deia que era veritablement històrica i que ella coneixia les protagonistes: «En una aldea gallega, en "temps de la fam" (després de la Guerra Civil Espanyola 1936-1939), una senyora, en veure que una altra senyora robava patates del seu hort, canvià el camí perquè la seva veïna no se sentís avergonyida». Era una mare de família que robava perquè els seus fills tenien gana i ella no tenia ni pa ni patates, no podia satisfer la gana. La senyora propietària, als ulls del món era nècia perquè no la denunciava però era sàvia als ulls de Déu.

Els deixebles d'Emmaús tenien feina a refer la il·lusió perduda després del desastre del seu amic. Els va trobar un vianant. L'invitaren a restar amb ells i els digué: «El Messies havia de patir i de ressuscitar al tercer dia i, ara, calia predicar... la conversió i el perdó dels pecats» (Lc 24,26-27). Ara ho van començar a entendre. Nou, inèdit. No és un esperit. És l'amic que comparteix.

VIDA DIOCESANA

Agenda

Dilluns 20 a divendres 24 d'abril. Assemblea plenària de la Conferència Episcopal Espanyola a Madrid.

Divendres 24 d'abril, a les 20.30 h. Concert de l'Escolania de Montserrat a la Catedral amb motiu del 60 aniversari del Cor Montserrat de Terrassa.

Dissabte 25 d'abril, a les 10 h. Trobada de voluntaris de Càritas al col·legi Sant Lluís Gonçaga a la Garriga. / **A les 11 h.** Aplec diocesà de Malalts al Santuari de Salut. / **A les 19.30 h.** confirmacions a la parròquia de la Mare de Déu de Montserrat i Sant Antoni de Pàdua de Granollers.

Diumenge 26 d'abril, a les 11 h. Confirmacions a la parròquia de Sant Genís de l'Ametlla del Vallès.

Notícies

Confirmacions a la Comunitat del Cenacle, a Fogars de Montclús. Dissabte 11 d'abril, al migdia, el bisbe Salvador va visitar la Comunitat Cenacolo, establerta des de fa anys a la rectoria de Fogars de Montclús i dedicada a l'a-

companyament de persones que es desintoxiquen de la droga mitjançant el treball manual, la vida comunitària i la fe. Va presidir l'Eucaristia al temple parroquial de Sant Cristòfol i hi va administrar el sagrament de la Confirmació a nou membres de la comunitat. En acabar, va compartir el dinar amb els residents, les seves famílies i els membres del Patronat.

Celebració de l'aplec de Bigues. El dilluns de Pasqua, el poble de Bigues va celebrar el seu tradicional aplec al Santuari de Puiggraciós. Aquesta trobada forma part dels aplecs que, durant el temps pasqual, tenen lloc en diversos santuaris i ermites de la diòcesi.

Confirmacions

Diumenge 12 d'abril al matí, a la parròquia de Sant Menna de Sentmenat: Confirmació a 32 joves i adults, 3 baptismes i diverses primeres comunions.

A més a més...

El 24 d'abril, a les 21.30 h, s'emetrà a TRECETV un reportatge sobre la diòcesi de Terrassa.

Del 30 d'abril a l'1 de maig se celebrarà el **Curset de Cristiandat a Caldes de Montbui.** Inscripcions: Manuel Abad, tel. 639 772 560.

Coneix més sobre l'actualitat de la diòcesi aquí

† SALVADOR CRISTAU COLL
Obispo de Terrassa

CARTA DOMINICAL

La alegría de la Pascua

¿Sería exagerado afirmar que en el mundo actual nos falta alegría? Vivimos muy centrados en nuestras preocupaciones y en las que afectan al mundo también. Incluso me atrevería a decir que ni siquiera hay humoristas que nos sepan transmitir una visión sana y cómica de la vida, que nos contagien del buen humor. Y de todo esto, de esta falta de alegría y de entusiasmo no estamos libres los cristianos, a pesar de que tenemos el mayor motivo de alegría, la presencia del Señor Resucitado, vivo y victorioso en nuestras vidas y en el mundo.

Nos dice el evangelio de san Juan, en la narración de la primera aparición de Jesús a sus discípulos que: «Al atardecer de ese mismo día, que era domingo, los discípulos, por miedo a los judíos, tenían cerradas las puertas del lugar donde se encontraban. Jesús llegó, se puso en medio y les dijo: ¡Paz a vosotros! Y los discípulos se alegraron de ver al Señor» (Jn 20,19-20).

Dice también san Lucas en su evangelio que, el mismo domingo de la Resurrección, Jesús se

apareció a unos discípulos que volvían, desanimados, a su pueblo de Emaús. Y se puso a hacer el camino con ellos, y les iba hablando y explicando lo que se refería a él en las Escrituras. Después, cuando desapareció de sus ojos, ellos se dijeron el uno al otro: «¿No es verdad que ardía nuestro corazón dentro de nosotros mientras nos hablabas por el camino y nos abría el sentido de las Escrituras?» (Lc 24,13-32).

Ésta es la reacción que produce la presencia de Jesús Resucitado en sus discípulos, y que debería producir en nosotros también si lo supiéramos reconocer: alegría y entusiasmo. Y significativamente, en ambos casos, esta experiencia se produce en el seno de la comunidad, compartiendo su alegría con los otros discípulos.

En un mundo impregnado de desesperanza, sumergido en la desorientación, debemos preguntarnos si los cristianos somos verdaderos testigos de la Resurrección del Señor. Es decir, de su presencia en nuestras vidas. Y también quizá de-

beríamos preguntarnos hasta qué punto nos condiciona la oscuridad del mundo que nos rodea. Por ejemplo, en nuestra forma de pensar, en nuestros criterios, en nuestras reacciones ante los problemas y dificultades. ¿Son nuestros pensamientos y sentimientos realmente los del evangelio?

Nos deberíamos preguntar también cuál es la fuente de la alegría que nos alimenta. Porque sabemos por experiencia que las compensaciones y las alegrías que el mundo nos puede dar, a pesar de no ser malas muchas de ellas, son pasajeras, fugaces, y no son la alegría verdadera que solo nos puede dar la presencia del Señor Resucitado, su amistad. Y éste es precisamente el testimonio de que el mundo necesita.

Los discípulos de Emaús volvieron corriendo a Jerusalén porque su corazón ardía, y fueron a reunirse con los demás discípulos. ¿No será quizá ese fuego, esa alegría de los apóstoles el testimonio que el mundo necesita de nosotros en estos momentos? Los discípulos se alegraron de ver al Señor. Creer es ver, creer en Jesús presente en mí y en los hermanos.

BISBAT DE TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

